

Arrest

nr. 177 528 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U bent zo'n dertig jaar geleden geboren in het dorp Gawswaran in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan. U ging vier jaar naar school maar u bent desalniettemin analfabeet. U bewerkte en beheerde de familiegronden en was eigenaar van een kippenboerderij. Toen in de jaren negentig de Taliban de regio veroverden, verhuisde u voor vijf naar Iran om in 2001, enkele maanden na de val van de Taliban, naar Afghanistan terug te keren. Vervolgens nam u samen met dorpsgenoten en familieleden de bescherming van de regio waar.

Bij de verkiezingen van 1389 (2010) stemden u en uw regiogenoten toe om het stemkantoor te bewaken. Toen de Taliban het kantoor aanviel, openden jullie het vuur. Een talib kwam bij de aanval om

het leven. Een week later ontving uw dorpshef een brief waarin de Taliban u ervan beschuldigde de talib te hebben gedood en om uw uitlevering vroeg. U vluchtte naar de stad Mazar-i-Sharif, waar u zo'n drie jaar verbleef. Toen u zag dat de Taliban sterker werd in de regio rond Puli Khurmi besloot de angst u dat de Taliban heel Afghanistan zou overnemen en ontvluchtte u het land. Na een reis van 25 dagen kwam u op 22 oktober 2015 in België aan. U verklaarde zich de volgende dag vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag maakte u de volgende documenten na uw gehoor aan het CGVS over: uw taskara, uw paspoort, uw rijbewijs en een verklaring.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolgd te worden door de Talibancommandant M. Y. omdat hij u verantwoordelijk houdt voor het overlijden van een van zijn strijders (CGVS p.3). Uw verklaringen bevatten evenwel markante vaagheden en onaannemelijkheden zodat er moet worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Vooreerst is het opvallend dat u de context waartegen de vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld verkeerd weergeeft. U beweert dat u in 1389 (Afghaanse kalender, 2010) samen met 29 andere dorpsgenoten instond voor de bewaking van een stemkantoor. Die dag stemde u zelf ook. U beweert dat er destijds presidentsverkiezingen plaats vonden en dat u uw stem gaf aan de uiteindelijke winnaar H. K. (CGVS p.3, 4). In werkelijkheid vonden er in 2010 geen presidentsverkiezingen maar wel parlementsverkiezingen plaats in Afghanistan. Dat u zich hierin vergist, is zeer merkwaardig. De fout die u maakte is overigens meer dan een eenvoudige vergissing. U bent er immers niet van op de hoogte dat er in Afghanistan nationale parlementsverkiezingen gehouden werden en ook verklaart u dat u bij geen ander verkiezingsmoment de bescherming van de stemkantoren op u nam (CGVS p.4,5). Het valt niet voor te stellen dat u besloot om die dag het verkiezingsproces in uw regio met uw leven te beschermen en toen ook zelf uw stem uitbracht, zonder maar te weten dat de Afghaanse parlementsleden door het volk verkozen worden. Deze vaststelling schaadt sterk het geloof in uw asielrelaas.

Voorts kan u ook niet verklaren waarom de Taliban u als moordenaar van haar personeelslid zou hebben aangewezen. U vertelt immers dat u deel uitmaakte van een groep van 30 mannen onder leiding van Z. K., die het stemkantoor bewaakte. Toen de talibs het stemkantoor aanvielen vuurden jullie op hen en het is niet geweten wiens kogel de talib doodde, zo zegt u (CGVS p.5, 6). Volgens u concludeerde de Taliban na een rondvraag bij de lokale Pashtounen dat u de talib doodde (CGVS p. 6). Waarom de Taliban u eruit zou hebben gekozen, weet u niet. U moet zich beperken tot de algemene uitspraak dat veel mensen in Afghanistan vijanden hebben en dat er mensen zijn die jaloers zijn. Vijanden heeft u echter niet, zo zegt u, waardoor u het raden heeft naar de persoon die u als dader aangewezen zou hebben (CGVS p. 6). Het is zeer bevreemdend dat u helemaal niet kan verklaren waarom juist u beschuldigd werd, terwijl uw 29 collega-bewakers evenveel aandeel aan het overlijden van de talib hadden. Dat u de belangrijkste gebeurtenis in uw vluchtverhaal niet kan duiden haalt verder het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Verder valt ook uw povere kennis van de hoofdrolspelers in uw relaas op. Zo kent u de naam niet van de persoon die om het leven kwam (CGVS p.5). Dit is opmerkelijk indien u werkelijk omwille van de dood van deze persoon al sinds vele jaren een vrees voor vervolging zou moeten koesteren. Wie M. Y. is, kan u evenmin duidelijk aangeven. U kan hem in algemene termen omschrijven als een belangrijk iemand van de Taliban met veel manschappen en veel macht, maar iets specifiek over hem kan u niet kwijt (CGVS p.5). Aangezien u beweert dat u uw regio tegen hem beschermde, hij de reden is dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren en u nog steeds in contact staat met uw broer in Gawsaran waar M.

Y. nog steeds actief is, zou u een betere kennis over deze persoon mogen hebben. Verder beweert u dat u in 1389 voor de eerste en enige keer de bewaking van het stemkantoor op zich nam omdat u er expliciet toe gevraagd werd door het hoofd van de politie en het hoofd van de veiligheid (CGVS p.5). Hoewel het hun vraag was die u ertoe aanzette uw leven op het spel te zetten, kent u vreemd genoeg hun namen niet (CGVS p.5). Dat u de hierboven aangekaarte kennis mist over de protagonisten in uw relaas doet bijkomende vraagtekens rijzen bij uw vluchtverhaal.

Tenslotte valt het op dat u, hoewel u in 2010 uit vrees voor M. Y. haast onmiddellijk naar Mazar-i-Sharif vluchtte, enkele jaren later bij de verkiezingen van 2014 naar uw dorp terugkeerde om er uw stem uit te brengen (CGVS p.5). Aangezien de verkiezingsmomenten in Afghanistan traditioneel hoogtepunten van Talibanactiviteit zijn, waarvan uw relaas getuigt, mag het zeer verbazen dat u het risico neemt om u op dat moment naar een publieke plaats te begeven waarvan het waarschijnlijk is dat ze door de Taliban in de gaten wordt gehouden. Uw verklaring dat destijds de Taliban nog niet zoveel macht had, kan onvoldoende uw demarche verklaren, aangezien u tegelijkertijd de macht van de Taliban wel groot genoeg inschat om u jarenlang in Mazar-i-Sharif te verschuilen (CGVS p.10).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielfrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielfzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielfzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielfzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielfaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielfzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielfzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Mazar e-Sharif geldt dat de stad relatief geïsoleerd is geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazare- Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich terug in Mazar-i Sharif vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die goed bekend is met de stad Mazar-i-Sharif. U verklaart immers dat u de afgelopen drie jaar in Mazar-i-Sharif woonde en werkte (CGVS p.6). Als gekeken wordt naar uw verklaringen dat u van 1389 (2010) tot 1394 (2015) in Mazar-i-Sharif verbleef, wordt deze periode zelfs uitgebreid naar vijf jaar. Toen u in 1389 naar Mazar-i-Sharif trok slaagde u er in werk te vinden in een privé transportbedrijf zonder dat u enige relevante ervaring op dit vlak had. Ondertussen heeft u uw positie op de arbeidsmarkt in Mazar-i-Sharif danig versterkt. U heeft immers drie tot vijf jaar werkervaring in Mazar, een goede kennis van de stad en u heeft er in die jaren ongetwijfeld een vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Daarnaast woont uw neef, een leraar, in

Mazar-i-Sharif (CGVS p.6). Dat u op hem en zijn netwerk kan steunen bij uw vestiging in Mazar-i-Sharif blijkt uit uw verklaring dat u van de drie jaar anderhalf jaar bij uw neef inwoonde (CGVS p.8). Naast een grote vertrouwdsheid met de stad, een stevig netwerk en relevante werkervaring beschikt u ook over een aanzienlijk kapitaal om uw vestiging in Mazar-i-Sharif te financieren. Uw familie bezit immers over 20 jerib landbouwgrond en een zeer grote kippenboerderij met 5500 kippen (CGVS p.2,3,9). Gemiddeld is één jerib van uw gronden 40.000 dollar waard en enkel u en uw broer kunnen op het familiebezit aanspraak maken (CGVS p.9). U betwist echter dat u uw familiebezit kan inzetten voor uw vestiging in Mazar. U vertelt dat uw vader nog leeft en dat alleen hij over een eventuele verkoop kan beslissen (CGVS p.10). Dat u (indien dit nodig zou zijn) het familiebezit niet zou kunnen aanwenden om uw leven in Mazar op de rails te krijgen, kan echter niet aangenomen worden. U verklaart immers dat een deel van de kippen van jullie boerderij verkocht werden om uw reis naar Europa te betalen, waaruit duidelijk de bereidheid van uw familie blijkt om u financieel te ondersteunen (CGVS p.10). Gevraagd of u problemen voorziet voor uw vestiging in de stad Mazar werpt u op dat Mazar een heel dure stad is en dat de Taliban de stad misschien zal overnemen (CGVS p.7). Uw uitspraak dat de Taliban misschien de stad zou veroveren, waardoor Mazar geen veilig vestigingsalternatief zou zijn, staat u op geen enkele wijze. Integendeel, door de toevoeging "je weet maar nooit" benadrukt u zelf het onwaarschijnlijk karakter van uw uitspraak. Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden, u over eigendommen, vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Mazar-i-Sharif beschikt kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat deze stad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan maar legde geen documenten neer ter staving van uw beweringen. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara, het rijbewijs en het paspoort hebben louter betrekking op uw identiteit en kunnen derhalve uw terugkeervrees niet ondersteunen. Daarnaast legt u een brief neer waarin de politie uw problemen met de Taliban bevestigt. Deze brief werd recent aangevraagd door uw broer om te dienen als bewijsstuk in uw asielpcedure, zo zegt u (CGVS p.3). Het gesolliciteerd karakter van de brief maakt dat er geen objectieve bewijswaarde aan kan toegekend worden. Bovendien kunnen documenten slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, alsook van het rechtsbeginsel *patere legem quam ipse fecisti* en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. Stukken

Verzoeker voegt ter ondersteuning bij zijn verzoekschrift twee artikels van 'Amnesty International', *"The Millions Left Behind in Afghanistan"* en *"Afghanistan: My children will die this winter. Afghanistan's broken promise to the displaced."*

2.2. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo verklaarde verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te zullen worden door de Talibancommandant M. Y. omdat hij hem verantwoordelijk houdt voor het overlijden van een van zijn strijders (CGVS p.3). Evenwel bevatten verzoekers verklaringen markante vaagheden en onaannemelijkheden zodat er moet worden geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aangetoond heeft.

Deze beoordeling steunt op de volgende vaststellingen:

(i) Verzoeker geeft de context waarbinnen de vervolgingsfeiten plaatsvonden verkeerd weer. Hij stond in 1389 (Afghaanse kalender, 2010) samen met 29 andere dorpsgenoten in voor de bewaking van een stemkantoor. Die dag stemde hij zelf ook. Hij beweert dat er destijds presidentsverkiezingen plaats

vonden en dat hij zijn stem gaf aan de uiteindelijke winnaar Hamid Karzai (CGVS p.3,4). In werkelijkheid vonden er in 2010 geen presidentsverkiezingen maar parlementsverkiezingen plaats in Afghanistan. Dat verzoeker zich hierin vergist, is zeer merkwaardig. Dit is niet louter een eenvoudige vergissing. Verzoeker is er immers niet van op de hoogte dat er in Afghanistan nationale parlementsverkiezingen gehouden werden en ook verklaart hij dat hij bij geen ander verkiezingsmoment de bescherming van de stemkantoren op zich nam (CGVS p.4,5). Het valt niet voor te stellen dat hij besloot om die dag het verkiezingsproces in zijn regio met zijn leven te beschermen en ook zelf zijn stem uitbracht, zonder maar te weten dat de Afghaanse parlementsleden door het volk verkozen worden. Deze vaststelling schaadt sterk de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker voert aan dat hij zich enkel heeft vergist over de datum van de presidentsverkiezingen, hij heeft bij de presidentsverkiezingen van 20 augustus 2009 gestemd. Hij voert aan dat de verwarring is ontstaan omdat in de Perzische kalender het jaar 1389 in de gregoriaanse kalender van 2009 tot in 2010 overloopt. Hij voert aan dat dit niet correct werd vertaald. Verzoeker beperkt zich tot het *post factum* opwerpen van een hypothese die geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier. Vooreerst kan hij niet worden bijgetreden met betrekking tot het feit dat 20 augustus 2009 zich zou situeren in het Perzische jaar 1389, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat 20 augustus 2009 viel in het Perzische jaar 1388. Het Perzische jaar 1389 komt bovendien overeen met de jaargangen 2010 en 2011 en niet met 2009 en 2010. Het motief dat in 2010 geen presidentsverkiezingen plaatsvonden, maar wel parlementsverkiezingen in Afghanistan, wordt aldus door de Raad bevestigd. Het betreft een fundamentele vergissing die op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekersrelaas aantast. De verkiezingen, waar verzoeker instond voor de bewaking, en waarbij hij tevens zijn stem uitbracht, is een essentieel element in zijn relaas. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij niet gewaagde van parlementsverkiezingen. Gevraagd of hij nog bij andere verkiezingen dan de presidentsverkiezingen stemde, antwoordde verzoeker dat hij enkel voor de provinciale raad stemde (Gehoorverslag pagina 4-5). Verzoekers verklaring in het middel, dat er sprake zou zijn van verwarring, bij het omzetten van de data, vindt dan ook geen steun in het administratief dossier, aangezien op geen enkel ogenblik sprake is van parlementsverkiezingen. Het gaat dan ook niet om een loutere vergissing, doch om een fundamentele vergissing omtrent de aard van de verkiezingen. De Raad bevestigt dan ook het motief van de bestreden beslissing.

(ii) Verzoeker kon niet verklaren waarom de Taliban hem als moordenaar van hun personeelslid zouden hebben aangewezen. Verzoeker maakte immers deel uit van een groep van 30 mannen onder leiding van Z. K., die het stemkantoor bewaakte. Toen de talibs het stemkantoor aanvielen, vuurden zij op hen en het is niet geweten wiens kogel de talib doodde (CGVS p.5,6). De Taliban zouden na een rondvraag bij de lokale Pashtoun hebben besloten dat verzoeker de talib doodde (CGVS p.6). Waarom de Taliban specifiek verzoeker hebben uitgekozen, weet hij niet. Verzoeker beperkt zich tot de algemene uitspraak dat veel mensen in Afghanistan vijanden hebben en dat er mensen zijn die jaloers zijn. Vijanden heeft hij echter niet, waardoor het raden is naar de persoon die hem als dader aanwees (CGVS p.6). Het is zeer vreemd dat verzoeker helemaal niet kan verklaren waarom juist hij beschuldigd werd, terwijl zijn 29 collega-bewakers evenveel aandeel hadden aan het overlijden van de talib. Dat verzoeker de belangrijkste gebeurtenis in zijn vluchtverhaal niet kan duiden, haalt verder het geloof in zijn asielrelaas onderuit.

Dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, wordt door verzoeker niet betwist. De Raad oordeelt dat het motief inderdaad de geloofwaardigheid van het relaas ernstig aantast en bevestigt dit motief.

(iii) Verzoeker heeft ook slechts een zeer beperkte kennis van de hoofdrolspelers in zijn relaas. Hij kent de naam niet van de persoon die om het leven kwam (CGVS p.5). Dit is opmerkelijk indien hij werkelijk omwille van de dood van deze persoon al sinds vele jaren een vrees voor vervolging zou koesteren. Wie M. Y. is, kan hij evenmin duidelijk aangeven. Hij kan hem in algemene termen omschrijven als een belangrijk iemand van de Taliban met veel manschappen en met veel macht, maar verzoeker kan geen specifieke informatie over hem geven (CGVS p.5). Aangezien verzoeker voorhoudt dat hij zijn regio tegen hem beschermde, hij de reden is waarom hij niet naar Afghanistan kan terugkeren en verzoeker nog steeds in contact staat met zijn broer in Gawswaran, waar M. Y. nog steeds actief is, kan een betere kennis over deze persoon worden verwacht. Verzoeker verklaart dat hij in 1389 voor de eerste en enige keer de bewaking van het stemkantoor op zich nam omdat dit expliciet werd gevraagd door het hoofd van de politie en het hoofd van de veiligheid (CGVS p.5). Hoewel het deze vraag was die verzoeker ertoe aanzette zijn leven op het spel te zetten, kent hij vreemd genoeg hun namen niet

(CGVS p.5). Dat hij kennis mist over de protagonisten in zijn relaas, doet bijkomende vraagtekens rijzen bij zijn relaas.

Dit motief, dat pertinent wordt geacht, wordt door verzoeker niet betwist. Het motief, dat steun vindt in verzoekers verklaringen, wordt door de Raad bevestigd.

(iv) Hoewel verzoeker in 2010 uit vrees voor M. Y. haast onmiddellijk naar Mazar-i-Sharif vluchtte, keerde hij enkele jaren later bij de verkiezingen van 2014 naar zijn dorp terug om te stemmen (CGVS p.5). Aangezien de verkiezingsmomenten in Afghanistan de traditionele hoogtepunten van een Talibanactiviteit zijn, waarvan zijn relaas getuigt, is het zeer verbazingwekkend dat hij het risico neemt om op dat moment naar een publieke plaats te gaan waarvan het waarschijnlijk is dat ze door de Taliban in de gaten wordt gehouden. Verzoekers verklaring dat destijds de Taliban nog niet zoveel macht had, kan deze demarche niet verklaren, aangezien hij tegelijkertijd de macht van de Taliban groot genoeg inschat om zich jarenlang in Mazar-i-Sharif te verschuilen (CGVS p.10).

Ook dit motief wordt niet betwist door de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de hierboven aangehaalde motieven steun vinden in het administratief dossier en van aard zijn op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aan te tasten. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk maakt en bevestigt de motieven van de bestreden beslissing.

2.3. De subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafging is gebleken dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie aangezien de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig blijken te zijn. Om dezelfde reden dient de Raad te besluiten dat verzoeker op grond van dezelfde feiten geen risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, oordeelde de commissaris-generaal dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu werd geoordeeld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Meer specifiek werd gemotiveerd:

“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar-e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is de officieuze hoofdstad van het noorden van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Mazar e-Sharif geldt dat de stad relatief geïsoleerd is geweest van het conflict dat Afghanistan de afgelopen decennia heeft geteisterd, waardoor haar politiek en economisch gewicht groot en groeiend is. De stad wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers bleef er beperkt. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode enkele aanslagen gepleegd werden zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e-Sharif van de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazare- Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich terug in Mazar-i Sharif vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die goed bekend is met de stad Mazar-i-Sharif. U verklaart immers dat u de afgelopen drie jaar in Mazar-i-Sharif woonde en werkte (CGVS p.6). Als gekeken wordt naar uw verklaringen dat u van 1389 (2010) tot 1394 (2015) in Mazar-i-Sharif verbleef, wordt deze periode zelfs uitgebreid naar vijf jaar. Toen u in 1389 naar Mazar-i-Sharif trok

slaagde u er in werk te vinden in een privé transportbedrijf zonder dat u enige relevante ervaring op dit vlak had. Ondertussen heeft u uw positie op de arbeidsmarkt in Mazar-i-Sharif danig versterkt. U heeft immers drie tot vijf jaar werkervaring in Mazar, een goede kennis van de stad en u heeft er in die jaren ongetwijfeld een vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Daarnaast woont uw neef, een leraar, in Mazar-i-Sharif (CGVS p.6). Dat u op hem en zijn netwerk kan steunen bij uw vestiging in Mazar-i-Sharif blijkt uit uw verklaring dat u van de drie jaar anderhalf jaar bij uw neef inwoonde (CGVS p.8). Naast een grote vertrouwdheid met de stad, een stevig netwerk en relevante werkervaring beschikt u ook over een aanzienlijk kapitaal om uw vestiging in Mazar-i-Sharif te financieren. Uw familie bezit immers over 20 jerib landbouwgrond en een zeer grote kippenboerderij met 5500 kippen (CGVS p.2,3,9). Gemiddeld is één jerib van uw gronden 40.000 dollar waard en enkel u en uw broer kunnen op het familiebezit aanspraak maken (CGVS p.9). U betwist echter dat u uw familiebezit kan inzetten voor uw vestiging in Mazar. U vertelt dat uw vader nog leeft en dat alleen hij over een eventuele verkoop kan beslissen (CGVS p.10). Dat u (indien dit nodig zou zijn) het familiebezit niet zou kunnen aanwenden om uw leven in Mazar op de rails te krijgen, kan echter niet aangenomen worden. U verklaart immers dat een deel van de kippen van jullie boerderij verkocht werden om uw reis naar Europa te betalen, waaruit duidelijk de bereidheid van uw familie blijkt om u financieel te ondersteunen (CGVS p.10). Gevraagd of u problemen voorziet voor uw vestiging in de stad Mazar werpt u op dat Mazar een heel dure stad is en dat de Taliban de stad misschien zal overnemen (CGVS p.7). Uw uitspraak dat de Taliban misschien de stad zou veroveren, waardoor Mazar geen veilig vestigingsalternatief zou zijn, staat u op geen enkele wijze. Integendeel, door de toevoeging "je weet maar nooit" benadrukt u zelf het onwaarschijnlijk karakter van uw uitspraak. Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden, u over eigendommen, vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Mazar-i-Sharif beschikt kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat deze stad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker voert aan dat de leefomstandigheden in Mazar-e-Sharif mensonwaardig zijn en dat er 1,2 miljoen 'IDP' aan hun lot worden overgelaten zonder afdoende water, voedsel, huisvesting en medische zorgverzorging. Hij verwijst daarbij naar de artikelen "The Millions left behind in Afghanistan" en "My children will die this winter. Afghanistan's broken promise to the displaced", waarvan hij een kopie bij het verzoekschrift voegt. De Raad merkt evenwel op dat deze artikels geen betrekking hebben op de situatie in Mazar-e-Sharif, maar betrekking hebben op de situatie van 'IDP's' in Afghanistan in het algemeen.

Verzoeker betwist als dusdanig niet de gedocumenteerde informatie in de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat Mazar-e-Sharif, in de provincie Balkh, een veilig vestigingsalternatief vormt. Hij betoogt evenwel dat hij in een 'IDP' situatie zal terechtkomen en niet in staat zal zijn op menswaardige wijze te overleven. Evenwel wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker reeds drie jaar in Mazar-e-Sharif werkte en woonde, dat hij reeds blijkbaar zonder noemenswaardige moeilijkheden werk kon vinden, dat hij thans werkervaring heeft en een goede kennis van de stad waar hij ongetwijfeld een vrienden- en kennissengroep heeft uitgebouwd. Ook verzoekers neef woont er, waar verzoeker overigens anderhalf jaar verbleef. Verder wordt vastgesteld dat verzoekers familie over 20 jerib landbouwgrond beschikt en dat er een zeer grote kippenboerderij met 5500 kippen gevestigd is. Daarbij wordt vastgesteld dat 1 jerib van zijn gronden \$ 40.000 waard is. Gelet op deze omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in een kwetsbare positie zal terechtkomen bij een vestiging in Mazar-e-Sharif.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het tegenspreken van deze bevindingen, zonder deze evenwel te weerleggen. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. VERHAERT
--------------	-------------